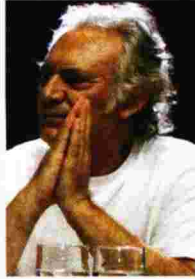

ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΗΜΑ

ΜΥΣΤΙΚΟ ΔΑΙΜΟΝΙΟ...

ΤΟΥ ΓΙΑΝΝΗ ΤΡΙΑΝΤΗ

Περιμένοντας να επιστρέψουν οι φίλοι από τις διακοπές και να πάρει φωτιά το καφενείο του Σαββάτου με ιστορίες για θερινούς έρωτες και πρωινά που κατάπιαν τον ήλιο στο Αιγαίο, μακάριζα τον εαυτό μου για τις «ήσυχες μέρες του Αυγούστου» που μου χάρισε η Αθήνα. Είχα καταφέρει να τιθασεύσω μέσα μου τον ψυχαναγκασμό των διακοπών κι αυτό, μαζί μ' ένα μυστικό δαίμονιο, μου έδωσαν φτερά να πετάξω πάνω από τοξικά σύννεφα αυτοοικτιρμών και πικρών σκέψεων. Είδα την Αθήνα και τον εαυτό μου με άλλα μάτια. Κι αυτό ήταν το μεγάλο κέρδος.

Ένα σαρκαστικό παράδοξο σημαδεύει τις θερινές διακοπές. Ενώ όλοι λαχταράνε να φύγουν, να διακόψουν τον ρυθμό που δίνουν στην καθημερινότητα τα οκτώωρα της πλήξης στο γραφείο ή το ολόημερο κυνήγι της δουλειάς, ακούς ξαφνικά κουβέντες νοσταλγίας για επιστροφή στο σπίτι! Σα να ενοχλεί το οξυγόνο των αμέριστων ημερών και μυθοποιείται ακατανόητα η επαναφορά στη συνήθη τάξη πραγμάτων. Δεν ξέρω αν αυτό αποτελεί κανόνα, αλλά ξέρω πολλούς που το λένε ανοιχτά, αποφεύγοντας να δώσουν μια στοιχειώδη εξήγηση γι' αυτή την αντίφαση. Θα το έλεγα «η εκδίκηση της ρουτίνας», η οποία φαίνεται να λειτουργεί με τους δικούς της κρυπτικούς πλην ιαματικούς όρους.

Εμένα η ρουτίνα δεν μ' ενοχλεί. Αφήνομαι στη ρότα της γιατί νιώθω ασφάλεια στην αγκαλιά της. Αισθάνομαι να επιμηκύνει τον χρόνο και να δίνει άλλη διάσταση στην καθημερινότητα. Κλειδί, βέβαια, είναι ένα: η δουλειά. Πρώτον, αν έχεις δουλειά – κρίσιμο και καθοριστικό τη σήμερα ημέρα – και, δεύτερον, αν την αγαπάς και δεν σέρνεσαι πίσω της σαν φαντάρος σε αγγαρεία. Τέλος πάντων, για να ξανάρθουμε στα θερινά και τις διακοπές, εκείνο που μ' ενοχλεί αφόρητα είναι ν' ακούω – και να διαβάζω σε βαρετές σελίδες εφημερίδων – το τρομώδες «και τώρα, τα κεφάλια μέσα».

Τι ασήκωτη κοινοτοπία, τι νευρωτική υποταγή στην αυθαιρεσία των ταξινομήσεων... Λες και δεν συνεχίζεται η παλίρροια του θέρους κι ας λιγοστεύει το φως της μέρας, λες και δεν εισχωρεί γλυκά το καλοκαίρι στον Σεπτέμβριο χαρίζοντάς του «μέρες λινές και ξέμπαρκες», λες και δεν έχουν την ομορφιά τους τα γεώδη του Φθινοπώρου, οι πρώτες βροχούλες και τα απαλά βυθίσματα του ήλιου στον ορίζοντα... Όταν ακούω «τα κεφάλια μέσα» νιώθω να με απειλεί η ερημιά του τακτοποιημένου χρόνου, η απελπισία του διαιρετικού, που θεωρεί τις διακοπές κάτι σαν διάλειμμα φυλακισμένων σε περίβολο φυλακής.

Όταν επιστρέψουν οι φίλοι ελπίζω να μην ακούσω κι απ' αυτούς «τα κεφάλια μέσα» ούτε εκείνο το σκονισμένο «γέμισα τις

μπαταρίες μου», που ποζάρει συχνά σε χλωμά κείμενα και βαρετά μικρόφωνα. Όμως έχω ετοιμάσει γι' αυτούς έναν κατάλογο και για κάτι άλλα που μ' ενοχλούν και θέλω να μοιραστώ μαζί τους την απαρέσκειά μου. Να, τον έχω έτοιμο τον κατάλογο:

• **Αφήγηση, αφήγημα!** Κάποιος πλάσαρε τη λέξη και έκτοτε βρίσκεται στα χείλη κάθε πικραμένου που σέβεται τον καθωσπρεπισμό, τη μόδα και την ευκολία. Άσε που οι περισσότεροι χρησιμοποιούν την «αφήγηση» για τα μέλλοντα και δεν μπαίνουν στον κόπο να σκεφτούν τι σημαίνει «αφηγούμαι».

• **Στερεότυπα:** Όπως λαϊκισμός. Βολική καραμέλα που προσδίδει άρωμα υπεροχής στους χρήστες. Ίσως η χειρότερη μορφή λαϊκισμού είναι ο αντιλαϊκισμός... Άσε, δε, το άλλο στερεότυπο περί εθνικισμού – και εσχάτως εθνολαϊκισμού. Επιστρατεύεται καθημερινά ως Μορμώ από κάτι κομπογιαννίτες των ιδεών που θεωρούν την αγάπη για την πατρίδα ταυτόσημη με τη μοχθηρία του εθνικισμού. Υπάρχει όμως κάτι χειρότερο. Η ταύτιση του πατριωτισμού με την αλφάβητο του ναζισμού. Ω, να! Το έχει διαπράξει η γνωστή κυρία Φραγκουδάκη, η οποία συν τοις άλλοις απεφάνθη ότι ένα τηλεοπτικό σποτ του ΣΥΡΙΖΑ στις ευρωεκλογές αποκάλυψε τη ροπή του προς τον εθνικισμό, διότι ακουγόταν σ' αυτό ο εθνικός ύμνος! Εντάξει. Κάτι παρόμοιο που έγραψε προσφάτως στο Έθνος ο κ. Μπίστης δεν έχει ιδιαίτερη σημασία. Όχι επειδή είναι ανόητο και εξοργιστικό, αλλά κυρίως επειδή το επικαλείται ο συγκεκριμένος μαϊντανός των μήντια και της πολιτικής, ο οποίος τσαλαβουτάει αυτάρεσκα στη θάλασσα των εννοιών... Τι έγραψε ή μάλλον αντέγραψε; Ότι «ο πατριωτισμός είναι το καταφύγιο των απατεώνων». Κέντησε πάλι ο στρατηγός κακοχωνεμένων δανείων και αφορισμών.

• **Μηδενιστική προπέτεια:** Κάπως έτσι θα χαρακτηρίζα τη συμπεριφορά ορισμένων που ενοχλούνται από τα ευρήματα στην Αμφίπολη και επιδίδονται σε ειρωνείες και σαρκασμούς για όλους τους υπόλοιπους που είτε χαίρονται είτε εκδηλώνουν ενδιαφέρον για το σημαντικό αυτό γεγονός...

Έχω κι άλλα στον κατάλογο. Την ακατάσχετη προεδρολογία, την τεχνητή αισιοδοξία και την παραπολιτική φλυαρία την ώρα που «ο κόσμος υποφέρει και πεινά». Αλλά να μη σας κουράζω άλλο. Αδημονώ να επιστρέψουν οι φίλοι και να πούμε για όλα αυτά, για το πρωτάθλημα που άρχισε αλλά και για το υπέροχο δαίμονιο – τον έρωτα – που μας κινεί και μας επιτρέπει να βλέπουμε αλλιώς τον Αύγουστο και τις ομορφιές του κόσμου στην Αθήνα ή στις εξοχές... ■

